

TÜBINGEN

Kedves olvasó!

Boros Dánielnek hívnak, hatod éves szigorló vagyok a Pécsi Orvostudományi Egyetemen. 12 hetet töltöttem **Tübingen**ben, 6 hetet a Gyermeksebészetben és 6 hetet a Nőgyógyászati Klinikán.

Hivatalosan október elsején kezdtem a kórházban, de mivel sajnos nem volt még a kiutazásomkor szállásom, ezért pár nappal előtte már Tübingenbe utaztam. Azért nem volt még szállásom, mert az ottani kollégiumok nem fogadnak olyan diákokat, akik csak olyan rövid időre maradnak, mint én. Az albérletkeresés nagyon nehéz volt. Először csak szobákat kerestem, hátha valakikhez be tudok társulni, de sajnos sikertelen volt: vagy ki voltak már adva, vagy bútorozatlan volt, vagy fel sem vették a telefont és az e-mailjeimre sem válaszoltak. Az ottani egyetemnek volt egy albérletkereső irodája, ahol különböző cetlikben voltak különböző albérletek/szobák feltüntetve és azok közül 10 euró fejében kiválasztható 3 darabot, amelyeknek azután megkaptad az elérhetőségeit. Ezzel a módszerrel sikerült végül egy egyszobás lakást találnom 800 euróért (630 euró + rezszi). Ez nagyon-nagyon drága, még az ottani viszonyokhoz képest is, de sajnos nem volt más lehetőségem, muszáj volt kivennem. **Az adminisztrációs dolgok viszonylag zökkenőmentesen zajlottak, minden egyértelmű volt, lépésről lépésre leírták, hogy hova kell menni és ott mit kell elintézni.**

Gyakorlataimat a gyermeksebészeti klinikán kezdtem, ahol nagyon barátságosan fogadtak. Kaptam fehér nadrágot, inget és köpenyt, valamint egy szekrényt az orvosi szobában. Az egyik főorvosnő volt a felelős az Erasmusos diákokért, bármi volt tőle mindig kérdezhettem vagy kérhettem segítséget. Negyed 8ra kellett járnom, hiszen akkor voltak a reggeli referálók, ahol megbeszéltük az ügyeletben érkezett betegeket és átnéztük az aznapi műtéti programot. Szigorlóként nekünk kellett felvenni az új betegeket, meg kellett őket vizsgálni, vért kellett tőlük venni, és egy kanült kellett nekik behelyezni. Ez nyilván nem hangzik bonyolultnak, de ha az ember belegondol, hogy a páciensek 0 és 16 év között voltak, akkor már annyira nem is egyszerű. Természetesen **rendszeresen be voltunk osztva a műtétekre** is, a műtéti beosztásra csak annyi volt kiírva, hogy PJ (Praktisches Jahr= szigorló) és akkor magunk között beosztottuk a többi hatodévesessel, hogy ki melyik műtetre szeretni bemenni. Műtéteknél általában csak kampókat kellett tartani, nagy ritkán engedték csak meg, hogy varrassunk, hiszen a gyerekeknél a hegnek még nagyobb jelentősége van, mint egy felnőtténél.

Ami a reggelit és az ebédet illeti: reggelente a referálók után mindig jött az osztályos vizit, majd a vizit után, a dokik leültek közösen reggelizni, ahova persze a hatodévesek is csatlakozhattak. **A reggeliért nem kellett fizetni**, sok minden közül lehetett választani: kávé, tea, kenyér, lekvár, nutella, gyümölcsök. Általában mindig volt idő ebédelni is, talán egyszer vagy kétszer fordult elő, hogy egyáltalán nem jutottam el a menzára ebédelni. **Az ebédlőben egy ún. MAC kártyával lehetett fizetni**, amire előzőleg pénzt lehet feltölteni, de **hatodévesként dolgozói áron ehettünk**, ami valamivel olcsóbb volt, mint a normál ár (leves+főétel+saláta=6-7 euro).

Minden nap fél 4 kor volt a délutáni megbeszélés, ahol mindig csatlakozott hozzánk egy radiológus és bemutatta az aznapi röntgen képeket, valamint kiírásra került a másnapi

műtéti beosztás. Általában ezután a megbeszélés után hazaengedtek minket, ha már semmi tennivaló nem volt az osztályon.

6 hét gyereksebészet után következett a nőgyógyászat. A klinikáról csak annyit, hogy ez a **tübingeni Nőgyógyászati Klinika Európa legnagyobb nőgyógyászati klinikája.** A reggeli megbeszélések egy hatalmas előadóban voltak, ahol kb. 30 orvos volt reggelente. Az első két héten az osztályra voltam beosztva, ahol anamnézist kellett felvennem, illetve a vérvételekről és a kanülökről gondoskodtam. A következő két hétben a szülőszobán voltam, ahol **szinte minden nap asszisztálhattam császármetszésnél.** 6 szülőszoba volt, amik szinte folyamatosan foglaltak voltak (a klinikán kb. 3000 szülés van évente). Az asszisztáláson kívül ugyanúgy anamnézist kellett felvennem, vért kellett vennem, kanülöket behelyezni, sőt párszor ultrahangozhattam is. Az utolsó két hét választható volt, amit az ambulancián töltöttem. **A 6 hét alatt nagyon sokszor kellett a műtőben asszisztálnom, nagyon sokféle műtétet láthattam ennek köszönhetően.**

Az elején senkit nem ismertem a városban, de az ottani egyetemnek van egy **ún. Buddy-programja**, ahol egy diákot beosztanak melléd, aki megmutatja neked a várost, esetleg elvisz egy két helyre. Az én buddymmal a kapcsolat elég kalandosan indult, de hálísten minden jól sült el, és azóta is nagyon jó barátok vagyunk és tartjuk a kapcsolatot.

Mivel itthon aktívan vízilabdázom megkerestem a kinti vízilabda csapatot, hogy nem-e edzhetnék velük, amíg ott vagyok. Szerencsére megengedték, hogy velük edzhessek és ennek köszönhetően ott is nagyon jó barátokra tettem szert.

A közlekedés nagyon jó volt, ahol az én lakásom volt, oda például 5 különböző busszal is el tudtam jutni és soha nem kellett 5 percnél tovább várnom. **A havi buszbérlet 34 euróba került**, viszont ha az ember több mint 3 hónapra megy, akkor **érdemes az ún. Semester-ticketet kiváltani 90 euróért**, amellyel a közeli városokba még a vonatjegy is ingyen van.

Nagyon örülök, hogy kint tölthettem ezt a fantasztikus 3 hónapot, nagyon sok élménnyel gazdagodtam, sok szakmai tapasztalatot gyűjtöttem, ami később majd biztosan a hasznomra fog válni. Tübingen nagyon szép város, a 85000 lakója közül 34000 diák... Lehetetlen nem diákokba futni az utcán. 😊

Ha bármilyen kérdésed lenne, nyugodtan keress meg facebookon, vagy írd e-mailt a vizesboros@gmail.hu -ra.